

[Knud Lind]

er gået, nemlig fra 1983 til og med 1987, er ledigheden faldet i gennemsnit med ca. 12.200 personer pr. år. Hvis der ikke sker en meget drastisk indsats for at få ledighedsprocenten ned, vil der med den nuværende indsats gå ca. 18 år, inden regeringen har nået sit langsigtede mål: fuld beskæftigelse. Det er jo lang tid. Det betyder nemlig også, at nogle af de 25-årige, som redegørelsen omhandler, vil have nået den modne alder af 43 år, inden de for alvor får stiftet bekendtskab med det private arbejdsmarked. Nogle af de sidste, der kommer i arbejde, hvis man skal gå ud fra det nuværende tempo i bekæmpelsen af arbejdsløsheden, vil således kun være erhvervsaktive i ca. 17 år, nemlig fra det treogfyrretyvende til det tresindstyvende år, hvor de går på efterløn.

Der er derfor god grund til den forstærkede indsats, som ministeren nævner, hvis regeringens høje mål, fuld beskæftigelse, skal blive en realitet, også for at det ikke skal ende som en halv sandhed. Fremskridtspartiet kan være enige med arbejdsministeren i, at der i de kommende år skal føres en økonomisk politik, som skaber grundlaget for en væsentlig stigning i antallet af arbejdspladser i den private sektor. Sker det ikke, vil alle de øvrige tiltag, som ministeren nævner i sin redegørelse, kun være lapperier og halve sandheder. Hvad hjælper det f.eks., at regeringen sætter tidsrammen for at modtage uddannelsesydelse op til 2 år og 6 måneder, hvis der stadig væk ikke er noget arbejde at få, selv efter en forlænget uddannelse.

Øverst i redegørelsen vil man kunne læse, at den nuværende KVR-regering ikke er helt tilfreds med, at der kun er ca. 12.000 ledige, som har taget imod tilbudene om at uddanne sig med uddannelsesydelse eller at starte selvstændig virksomhed med iværksættertilskud. Denne utilfredshed kommer måske klarest til syne i redegørelsen, hvor ministeren skriver:

»Efter regeringens opfattelse er der behov for en stramning og præcisering af rådighedsforpligtelsen, således at det klart fremgår, at rådighedsbegrebet har et reelt indhold og indebærer forpligtelser for både medlemmer og arbejdsløhedskasser.«

Man må gå ud fra, at regeringen ønsker, at den ledige skal bort fra denne uheldige passive ledighed.

I tredje afsnit i redegørelsen skriver ministeren:

»Hensigten er bl.a. at motivere medlemmet til aktivt selv at søge arbejde og til i øvrigt at tage imod de forskellige tilbud af beskæftigelsesfremmende karakter, herunder undervisning, der forbedrer medlemmets kvalifikationer.«

Ovenstående citat betyder, at regeringen ikke er tilfreds med de lediges tilslutning til uddannelses tilbud og iværksætterydelse; således må man forstå det.

Regeringen ønsker også en nyvurdering af selve rådighedsforpligtelsen for de arbejdsløse, som har haft en længere ledighedsperiode, således at der indføres en pligt – altså en pligt – til at stå til rådighed for et bredere fagligt og geografisk område. Disse nye tanker kan Fremskridtspartiet tilslutte sig. Det må være naturligt, at hvis der inden for et bestemt fagområde er en beviseligt forringet mulighed for at få arbejde, f.eks. på grund af ændret teknologi m.v., må den langtidsledige indstille sig på at skifte fag. Vi finder det også naturligt, at den ledige også må stille sig til rådighed inden for et bredere geografisk område. Der er jo i forvejen mange mennesker, der må arbejde langt fra hjemmet, tænk bare f.eks. på søfolk, flybesætninger, DSB-personale, militærfolk og ikke mindst de mennesker, som af egen drift søger arbejde i udlandet for ikke at gå arbejdsløse. Der er jo mange, som gør det fuldstændig frivilligt.

Under afsnittet om økonomiske konsekvenser anfører ministeren, at hans forslag medfører offentlige merudgifter, men understreger samtidig, at de foreslåede forbedringer skal gennemføres på et udgiftsneutralt grundlag. Fremskridtspartiet går bestemt ikke ind for offentlige merudgifter, som kun betyder højere skatter og dermed forringede konkurrencemuligheder for erhvervslivet. Vi havde derfor gerne set, at ministeren i sin redegørelse havde angivet nogle skønsmæssige beregninger, som kunne fortælle, hvor store merudgifter der er tale om. Jeg havde også gerne set nogle tal i ministerens redegørelse, som kunne fortælle, hvor store beløb der forventes til dækning af udgifterne. Fremskridtspartiet vil ikke stille sig tilfreds med blot et løfte om, at de økonomiske konsekvenser vil blive fulgt meget nøje med det formål at vurdere, om forudsætningerne om udgiftsneutralitet bliver overholdt, når vi slet ikke kender disse forudsætninger.